

РОМАНТИКЪТ И ХЪЛМА

Той беше романтик, може би последния романтик в тази част на света. Съзнаваше го и вътрешно се гордееше с това. Може би поради това остана стар ерген.

Всеки ден отиваше на работа в завода извън града и щом минеа с автобуса покрай хълма, сърцето му спираше. Този хълм беше неговата любов. Напомняше му древен олтар, на който младоженци са извършвали брачния си обред.

Хълмът беше невисок, дори бе пресилено да се нарече хълм. По-скоро – могила. Могила, обрасла с драки и магарешки тръни, с десетина редки дървета на върха, който бе плосък и плешив като теме на пенсионер.

Той го виждаше неземно зелен, с корона разлистени дървета най-горе и често си мечтаеше как ще заведе там момичето на своето сърце и на древния олтар, пред цялата Вселена ще я попита иска ли да бъде неговата жена.

Всъщност той още не беше се изкачвал на хълма. Не беше ходил, защото нямаше още свое момиче, а да отиде там сам считаше за светотатство, за оскверняване на най-съкровения му блян.

Момичето ще бъде нежно и ефирно, с бяла рокля и лекомислена усмивка и ще го обича силно и предано цял живот. Когато стигнат уморени горе, ще полегнат на тревата, сухите камбанки на цветята тихо ще звънят като небесни звънници, а те ще са се заслушали в тази неземна музика и ще бъдат безкрайно щастливи... После, когато се народят децата, ще идват неделен ден на върха, ще посядат на полянката и ще ги гледат как се гонят и пишат от щастие...

Момичето на неговото сърце се появи в образа на пищна мома, която скоро схвана тихата му лудост и не отказа да се изкачи с него на хълма. Пътеката се оказа по-стръмна, отколкото изглеждаше, при това кална, а горе на върха нямаше поляна. Имаше заградени с колове и бодлива тел парцелчета, където предприемчиви собственици бяха насадили туй-онуй около грозновати барачки.

Слязоха отново на земята, понеже горе нямаше място за тях. Мъжът беше безкрайно разочарован, но не и момичето, което за по-сигурно реши да го заведе в гражданския олтар, щом като древният явно не функционираше.

“Ако толкова ти харесва онова баирче – рече тя след церемонията, – ще питам вуйчо дали не може да ни издейства едно парцелче там.”

Вуйчото бе вуйчо на място и им издейства парцелче. Оттогава често ходеха на могилата да ровичкат земята и да разчистват никога неизчезващите треволяци. После сеяха чесън и марули. Скоро се появиха и децата – умни, почти гениални момченце и момиченце, които по цял ден гонеха с пръчки пуйките на комшията.

Изобщо бяха щастливо семейство на което всички близки и роднини завиждаха, а понякога ги сочеха за пример.

Той си остана същият романтик, какъвто беше, защото вярваше, че наистина са щастливо семейство.

Само дето често му се присъняваше онзи хълм, вечно зелен, с корона високи дървета на върха – величествен древен олтар на любовта, който той не бе успял да изкачи. И странно, никога не свързваше този свой цветен сън с малкото парцелче на хълма с кокетна виличка в него.

Животът им беше тъй тих и безметежен, че жената на неговото сърце реши да го разнообрази. Но понеже беше романтик, той бе последният, който научи за съществуването на третия, който се оказа юначага с бицепси като малки прасенца и дълъг зелен Мерцедес.

Мъжът си отиде тихо и кротко, уверен, че правдата е на негова страна. Не взе нищо от къщи. Остана си само със своята романтика.

Затова пък, когато на път към завода минеше с автобуса край хълма, дъхът му спираше. Това беше хълмът на неговата любов. На този древен олтар щеше той да заведе момичето на своето сърце, с бяла, ефирна рокля и лекомислена усмивка, което...

Унесен в мечти, той неволно погали олисялото си теме. На върха му стърчаха десетина непокорни косъма, които образуваха нещо като корона. Няколко сантиметра под тях живееше един романтичен ум, който смяташе, че не бива да се срамува от това, че е последният романтик в тази част на света.

26.12.1985 г. Бургас.